

[Gudme.]

boligsikringen fra det løbende år til det forløbne år, at der alt i alt bliver tale om en vis lettelse for den kommunale administration.

Her stiller jeg mig meget tvivlende. Det er ingen hemmelighed, at netop administrationen af boligsikringssystemet har voldt kommunerne stort administrativt bryderi og betydet ansættelse af ekstramandskab og overarbejde, og jeg kan i denne forbindelse henvisne til en udførlig rapport, som statistisk kontor i Ålborg udsendte i juni 1971, hvor man redegjorde for alle systemets komplikationer. Det skal erkendes — det viser rapporten fra Ålborg og en artikel i det senest udkomne nummer af kommunebladet DK — at det vil være en lettelse at beregne på grundlag af det forløbne år i stedet for det løbende, men hvorfor skal lettelsen så omgående opvejes, eller mere end det, af en dobbeltskala og nye beregningsfaktorer?

Under udvalgsarbejdet vil jeg gerne have klarhed over, om det ikke er muligt at tilgode alle rimelige hensyn med en enkelt skala for alle berettigede til boligsikring. Vi må med nogle eksempler se at finde frem til, om det ikke kan lade sig gøre på en fornuftig måde.

Når lovforslaget videre går ud på, at man skal se bort fra børns arbejdsindtægt indtil 5.000 kr., må det være naturligt at spørge, om det er det eneste sted, man skal lempe, hvis der i øvrigt ved denne lejlighed skal gennemføres almindelige sociale forbedringer i boligsikringsordningen og her specielt i begrebet husstandsindkomst. Jeg kunne f. eks. nævne den enlige mor eller far, der som følge af separation eller skilsmisse bliver nødt til at finde en lejlighed i det dyre nybyggeri. Her findes også et støttebehov, som næppe tilgodeses tilstrækkeligt under den nuværende ordning.

Lovforslaget indeholder, ikke i sin tekst, men allersidst i bemærkningerne, en bebudelse af, at fordelingsforholdet mellem stat og kommune ved ydelse af boligsikring skal ændres. Det er der ingen grund til at råbe hurra for. I sommeren 1971 gik man under den tidligere regering fra fordelingsforholdet $\frac{2}{3}$ til staten og $\frac{1}{3}$ til kommunen over til en lighedeling, altså 50 pct. til hver part. Der var gode grunde til denne ændring, og når ministeren derfor nu stiller et ændringsfor-

slag til lovforslaget i udsigt, således at fordelingsforholdet fremtidig skal være 60 pct. til staten og 40 pct. til kommunen, er det åbenbart efter princippet: hen til kommoden og næsten „tebaws“ igen.

Ministerens begrundelse er den, at staten har låst kommunerne fast med et skatteefterskud og en lånegrænse, og så kan man vanskeligt med betydeligt forøgede udgifter til en halv-kommunal opgave som denne — efter forslaget 50-60 mill. kr. på årsbasis — sige, at den har kommunen værsøge at betale med penge, som de ingen praktisk mulighed har for at skaffe sig. Der kan være en vis rimelighed heri, og vi vil overveje spørgsmålet, når ændringsforslaget fremkommer.

Det følger af det, jeg her har sagt, at vi i det radikale venstre er villige til at medvirke til en ajourføring af boligsikringsordningen, således at den de sidste 2 år af boligforligets æra kan virke efter det, der i 1966 var dens erklærede hensigt: at sikre befolkningen mulighed for at skaffe sig bolig i overensstemmelse med økonomi og familieforhold. Men vi forbeholder os under udvalgsarbejdet at søge at finde frem til, om dette ikke kan ske på en anden, en enklere og dermed billigere måde end den, forslaget her anviser.

Henning Philipsen: Jeg vil gerne gøre den indledende bemærkning, at der er god mening i, at ministeren forsøger med dette lovforslag at bringe boligsikringsydelse i overensstemmelse med såvel udviklingen i byggepriser som prisudviklingen i øvrigt.

Til de enkelte ændringer vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger. Vi finder det rigtigt at ændre indkomstgrundlaget ved beregningen af boligsikringen, i og med at forskudsskemaerne er afskaffet. Jeg kender en hel del til de problemer, det har givet mange familier, når de på grund af et forøget skøn over den forventede indkomst er blevet pålagt tilbagebetaling af for meget udbetalt boligsikring, så det forekommer mig rigtigt, at man i stedet forhøjer den skattepligtige indtægt med et procenttillæg, ligesom der altså heller ikke bliver tale om tilbagebetaling.

Når hr. Bendix derfor i sin omtale af boligministerens tilsagn om et ændringsforslag om at gå fra de nuværende 50-50 pct. til 60-40 pct. i forholdet stat og kommuner be-